

Michael Connelly

De val

I

Op de afdeling Onopgeloste Zaken werd elke maand een keer uitgedeeld. Dan deed de hoofdinspecteur de ronde langs de bureaus en verdeelde als een soort sinterklaas de opdrachten over de zes recherche-teams waaruit de eenheid bestond. Hier draaide alles om *cold hits*. De teams wachtten niet totdat ze werden weggeroepen omdat er ergens een moord was gepleegd. Ze wachtten op cold hits.

De rechteamteams onderzochten onopgeloste moordzaken van de afgelopen vijftig jaar in en rond Los Angeles. De eenheid bestond uit twaalf rechercheurs, een secretaresse, een supervisor die bekendstond als ‘de zweep’ en het afdelingshoofd, inspecteur Duvall. Het ging om vele duizenden zaken. Vijf teams van twee personen hadden het tijdvak van de afgelopen vijftig jaar verdeeld, waarbij elk team zich over tien jaar ontfermde. Het was hun taak alle onopgeloste zaken uit de toegewezen jaren uit het archief te lichten, die te evalueren en het oude, opgeslagen en vergeten bewijsmateriaal opnieuw te laten onderzoeken, dit keer met behulp van de modernste technieken. Al het beschikbare DNA-materiaal werd door het nieuwe laboratorium van de California State University onder de loep genomen. Als DNA van een oude zaak kon worden gekoppeld aan een persoon wiens genetische profiel in een van de landelijke DNA-databases was opgeslagen, heette dat een cold hit. De rapporten werden aan het eind van elke maand door het laboratorium verstuurd, en arriveerden een dag of twee later bij het Police Administration Building in het centrum van Los Angeles, het hoofdbureau van politie. Elke ochtend om acht uur deed de inspecteur de deur van haar kantoor open en kwam met de enveloppen onder haar arm de afdeling op. Elk vel papier met bijzonderheden over een cold hit – een zogeheten *hit sheet* – zat in een aparte gele akte-envelop. Meestal gingen de enveloppen naar de rechercheurs die het DNA-bewijsmateriaal naar het labo-

ratorium hadden gestuurd. Maar soms waren er te veel cold hits voor één team. Het kwam voor dat rechercheurs moesten getuigen op de rechtbank; ze hadden vakantie of waren met verlof. En soms kwamen bij de cold hits gegevens aan het licht waar alleen de scherpzinnigste en meest ervaren rechercheurs wijs uit konden worden. Dan kwam het zesde team in actie. De rechercheurs Harry Bosch en David Chu behandelden zaken waar andere teams geen tijd voor hadden en keken naar de bijzondere gevallen.

Op maandagochtend 3 oktober kwam inspecteur Gail Duvall haar kamer uit met slechts drie gele enveloppen in haar hand. Harry Bosch slaakte net geen zucht van teleurstelling. Met zo weinig enveloppen was de kans klein dat er een nieuwe zaak voor hem bij zat.

Bosch was bijna een jaar bij de eenheid terug, na een detachering van twee jaar bij Moordzaken Speciaal. Bij zijn terugkeer had hij het dagelijkse ritme van de afdeling weer snel opgepikt. Het was geen dynamische omgeving. De rechercheurs stoven nooit naar buiten om zo snel mogelijk een plaats delict te bereiken. Er waren zelfs helemaal geen plaatsen delict, alleen dossiers en archiefdozen. De werktijd was in principe van acht tot vier, maar dan wel een met een sterretje, want er moest meer worden gereisd dan op andere rechercheafdelingen. Mensen die een moord hadden gepleegd en hun straf wisten te ontlopen, of dat alleen maar dachten, hadden nu eenmaal niet de neiging om lijdzaam af te wachten. Ze trokken weg bij de plaats van het misdrijf. Vaak moesten onderzoekers grote afstanden afleggen om hen op te sporen.

Elke maand werd er met spanning naar de gele enveloppen uitgekeken. Bosch had soms moeite om te slapen als de grote dag naderde. Hij nam de eerste week van de maand nooit vrij en was altijd op tijd als de enveloppen werden bezorgd. Zelfs zijn tienerdochter had de maandelijks terugkerende hoop en opwinding opgemerkt; ze vergeleek het fenomeen met een menstruatiecyclus. Bosch zag er de humor niet van in en voelde zich elke keer dat ze het onderwerp ter sprake bracht enigszins in verlegenheid gebracht.

De oogst van deze maand was zo teleurstellend klein dat zijn keel erdoor werd dichtgeknepen. Hij wilde een nieuwe zaak. Hij moest een nieuwe zaak krijgen. Hij verlangde ernaar om het gezicht van de moordenaar te zien op het moment dat hij bij hem aanklopte en hem zijn politiepenning toonde, het moment dat het recht na al die jaren toch nog

zegevierde. Die momenten waren verslavend, en Bosch hunkerde er naar.

Duvall gaf de eerste envelop aan Rick Jackson. Hij en zijn partner, Rich Bengtson, waren uiterst betrouwbare kerels, die al vanaf de oprichting bij de eenheid zaten. Bosch had er geen probleem mee. De volgende envelop belandde op het onbemande bureau van Teddy Baker. Zij en haar partner, Greg Kehoe, waren onderweg vanuit Tampa, waar ze iemand hadden gearresteerd – een piloot bij een luchtvaartmaatschappij wiens vingerafdrukken in verband waren gebracht met een stewardess die in 1991 in Marina del Rey was gewurgd.

Bosch stond op het punt om tegen de inspecteur te zeggen dat Baker en Kehoe hun handen voorlopig nog wel vol zouden hebben aan de Marina-zaak en dat die envelop beter aan een ander team kon worden gegeven – aan dat van hem – toen Duvall hem aankeek en met de laatste envelop gebaarde dat hij moest meelopen.

‘Kunnen jullie even bij me op kantoor komen? Jij ook, Tim.’

Tim Marcia was de senior-rechercheur, de zweep. Hij hield toezicht en voorzag de ploeg van achtergrondinformatie. Voor de jongere rechercheurs was hij een soort mentor; de oudere krachten zat hij achter de broek als het moest. Maar de enige twee in die laatste categorie waren Jackson en Bosch. Over hen hoefde hij zich geen zorgen te maken, want zij hadden een enorme drive om zaken op te lossen.

Duvall had haar zin nog niet afgemaakt of Bosch was al van zijn stoel opgestaan. Hij liep naar haar kantoor, op enige afstand gevolgd door Chu en Marcia.

‘Doe de deur dicht,’ zei Duvall, ‘en ga zitten.’

Duvall had een hoekkantoor van waaruit je over Spring Street naar het gebouw van de *Los Angeles Times* kon kijken, maar omdat ze doodsbang was dat verslaggevers haar zouden bespieden vanuit hun redactielokalen aan de overkant, liet Duvall de jaloezieën altijd gesloten. Daardoor was het in haar kantoor altijd nogal schemerig; je waande je er in een grot. Bosch en Chu gingen op de twee stoelen zitten die voor het bureau stonden. Marcia kwam als laatste binnen, liep naar de zijkant van het bureau en leunde tegen een oude kluis waarin vroeger bewijsmateriaal werd bewaard.

‘Ik wil dat jullie deze hit bekijken,’ zei ze, terwijl ze Bosch de envelop aanreikte. ‘Er klopt iets niet, en ik wil dat je je mond erover houdt totdat

je hebt ontdekt wat het is. Hou Tim op de hoogte, maar zorg dat verder zo min mogelijk mensen ervan weten.'

De envelop was al open. Chu boog zich naar Harry opzij en keek toe terwijl hij de hit sheet eruit haalde. Op het document stond het nummer van de zaak waarvoor DNA-bewijsmateriaal was ingeleverd, plus de naam, de leeftijd, het laatst bekende adres en het strafblad van de persoon wiens genetische profiel met dit materiaal overeenkwam. Bosch zag dat het nummer begon met 89, wat betekende dat het een zaak uit 1989 was. Zaken uit 1989 werden behandeld door het team van Ross Shuler en Adriana Dolan. Bosch wist dat doordat 1989 een druk jaar was geweest. Hij had voor het team van Moordzaken Speciaal heel wat zaken onderzocht, en toen hij recentelijk een van zijn eigen onopgeloste zaken natrok, kreeg hij te horen dat dossiers uit dat jaar door Shuler en Dolan dienden te worden behandeld. Ze stonden bij de eenheid bekend als 'de jongelui'. Ze waren razend enthousiast en goed in hun werk, maar hun gezamenlijke ervaring in het oplossen van moordzaken bedroeg minder dan acht jaar. Mocht er met deze cold hit iets vreemds aan de hand zijn, dan was het niet verrassend dat de hoofdinspecteur liever zag dat Bosch zich erover boog. Bosch had meer moorden onderzocht dan alle andere leden van de eenheid bij elkaar – met uitzondering dan van Jackson; die liep al een eeuwigheid mee.

Bosch keek naar de naam op het document: Clayton S. Pell. Die zei hem niets, maar Pells strafblad bestond uit talloze arrestaties en drie afzonderlijke veroordelingen wegens exhibitionisme, wederrechtelijke vrijheidsberoving en verkrachting. Voor de verkrachting had hij zes jaar gezeten; hij was anderhalf jaar geleden op vrije voeten gekomen. Nu had hij een proeftijd van vier jaar, en zijn laatst bekende adres was afkomstig van de reclassering. Hij woonde in Panorama City in een begeleidingscentrum voor mensen die ooit wegens een zedendelict waren veroordeeld.

Afgaande op Pells strafblad vermoedde Bosch dat de moord uit 1989 met seksueel misbruik was begonnen. Hij zette zich schrap. Nu zou hij Clayton Pell in zijn lurven grijpen en hem voor het gerecht slepen.

'Zie je het?' vroeg Duvall.

'Wat moet ik zien?' vroeg Bosch. 'Was het een moord met een seksueel motief? Die kerel vertoont alle klassieke kenmerken van een verkr...'

‘De geboortedatum,’ zei Duvall.

Bosch keek weer op het vel papier, terwijl Chu zich nog verder naar hem toe boog.

‘Ja, hier heb ik het,’ zei Bosch. ‘9 november 1981. Wat heeft dat...’

‘Hij is te jong,’ constateerde Chu.

Bosch keek hem even aan en richtte zijn blik toen weer op het papier. Clayton Pell was geboren in 1981. Toen de betreffende moord werd gepleegd was Clayton acht jaar oud.

‘Precies,’ zei Duvall. ‘Ik wil dat je het dossier van Shuler en Dolan overneemt en er zo onopvallend mogelijk probeert achter te komen wat hier aan de hand is. Als ze maar niet twee zaken door elkaar hebben gehaald.’

Bosch begreep waar ze op doelde. Als Shuler en Dolan per ongeluk genetisch materiaal van een oude zaak onder het kenmerk van een recenter vergrijp hadden ingestuurd, konden beide zaken zodanig gecompromitteerd raken dat vervolging onmogelijk werd.

‘Zoals je daarnet al wilde zeggen,’ vervolgde Duvall, ‘kun je de man van de hit sheet zonder meer een verkrachter noemen, maar ik geloof niet dat hij op zijn achtste een moord heeft gepleegd. Probeer boven water te krijgen wat er mis is, maar meld je bij mij voordat je actie onderneemt. Als ze er een puinhoop van hebben gemaakt en we de boel nog kunnen redden, houden we Interne Zaken erbuiten. Dan blijft het onder ons.’

Ze mocht dan de indruk wekken Shuler en Dolan te willen dekken, maar ze probeerde natuurlijk zelf buiten schot te blijven om haar eigen promotiekansen te beschermen.

‘Welke andere jaren zijn aan Shuler en Dolan toegewezen?’ vroeg Bosch.

‘De recentere jaren zijn ’97 en 2000,’ zei Marcia. ‘Dit zou met een zaak uit een van die jaren te maken kunnen hebben, iets waar ze nu ook mee bezig zijn.’

Bosch knikte. Hij kon zich het scenario voorstellen. Slordig omgaan met genetisch bewijsmateriaal kon enorme gevolgen hebben, vooral als er twee zaken door elkaar liepen. In het ergste geval moest je beide zaken seponeren. Er kon een schandaal ontstaan dat alle betrokkenen een slechte naam bezorgde.

‘Wat zeggen we tegen Shuler en Dolan?’ vroeg Chu. ‘Hoe verkla-

ren we dat we ze van deze zaak af halen?’

Voor het antwoord op die vraag keek Duvall naar Marcia.

‘Die moeten zich voorbereiden op een rechtszaak,’ meldde hij. ‘Het selecteren van de jury begint aanstaande donderdag.’

Duvall knikte. ‘Ik zal zeggen dat ze zich daar helemaal vrij voor moeten maken.’

‘En als ze nou zeggen dat ze de zaak niet uit handen willen geven?’ vroeg Chu. ‘Als ze nou vinden dat ze daar best tijd voor hebben?’

‘Laat dat maar aan mij over,’ besliste Duvall. ‘Verder nog iets, rechercheur?’

Bosch keek haar aan. ‘We duiken erin, inspecteur, en dan zien we wel wat er aan de hand is. Alleen doe ik geen onderzoek naar andere politiemensen.’

‘Prima. Dat vraag ik ook niet van je. Tackle die zaak en vertel me hoe het mogelijk is dat het DNA in verband kon worden gebracht met een jongen van acht, oké?’

Bosch knikte en maakte aanstalten om op te staan.

‘Denk erom,’ vervolgde Duvall, ‘voordat je actie onderneemt naar aanleiding van wat je ontdekt, overleg je eerst met mij.’

‘Doe ik,’ zei Bosch.

Ze stonden op het punt de kamer te verlaten.

‘Harry,’ zei de inspecteur. ‘Nog even.’

Bosch keek Chu aan en trok zijn wenkbrauwen op. Wat nu weer? Chu en Marcia verlieten de kamer. De inspecteur kwam achter haar bureau vandaan en sloot de deur. Ze bleef staan, een en al zakelijkheid.

‘Ik wilde je laten weten dat je aanvraag voor een verlenging van je aanstelling is behandeld. Ze hebben je er met terugwerkende kracht vier jaar bij gegeven.’

Bosch keek haar aan en maakte het rekensommetje. Hij knikte. Hij had om het maximaal toegestane gevraagd – vijf jaar, zonder terugwerkende kracht – maar hij zou genoeg nemen met wat ze hem gaven. Hij zou aan het werk blijven tot net nadat zijn dochter eindexamen had gedaan. Het was beter dan niets.

‘Nou, ik ben er wel blij mee,’ zei Duvall. ‘Het betekent dat je nog negenendertig maanden bij ons bent.’ Uit haar toon viel op te maken dat ze zijn teleurstelling had bespeurd.

‘Ja, nee,’ zei hij snel. ‘Ik ben er ook blij mee. Ik dacht alleen even na

over hoe het uitkwam met de school van mijn dochter. Het is prima. Ik ben tevreden.'

'Mooi.'

Dat was haar manier om te zeggen dat het gesprek was afgelopen. Bosch bedankte haar en verliet het kantoor. Hij bleef even staan en liet zijn blik over de zee van bureaus, scheidingswandjes en archiefkasten gaan. Dit was zijn thuis en dat zou zo zou blijven – voorlopig althans.

2

Onopgeloste Zaken deelde het gebruik van de twee vergaderruimtes op de vijfde etage met alle andere eenheden van de afdeling Berovingen-Moordzaken. Rechercheurs moesten een ruimte reserveren als ze daar iets wilden bespreken, en dat deden ze door een notitie te maken op het klembord aan de deur. Maar op deze rustige maandagochtend waren beide ruimtes vrij, en Bosch, Chu, Shuler en Dolan streken neer in het kleinste vertrek.

Ze hadden het betreffende moorddossier bij zich, plus een kleine doos met bewijsmateriaal uit 1989, die ze eerder bij het archief hadden opgehaald.

‘Oké,’ zei Bosch toen iedereen zat. ‘Dus jullie vinden het goed dat wij deze zaak gaan doen? Anders gaan we naar Duvall en kunnen jullie haar vertellen dat je het liever zelf doet.’

‘Nee, het is oké zo,’ zei Shuler. ‘We zijn allebei betrokken bij die rechtszaak, dus komt het eigenlijk wel goed uit. Het is de eerste zaak die we voor deze afdeling hebben onderzocht. We willen er graag bij blijven totdat de dader wordt veroordeeld.’

Bosch knikte en sloeg bijna achteloos het moorddossier open. ‘Kunnen jullie in het kort vertellen waar het om draait?’

Shuler knikte Dolan toe en zij gaf een samenvatting van de zaak uit 1989, terwijl Bosch de inhoud van de ordner doorbladerde.

‘Het gaat om een negentienjarig slachtoffer, Lily Price. Ze is van straat geplukt toen ze op een zondagmiddag van het strand bij Venice naar huis liep. Destijds hebben ze vastgesteld dat ze in de omgeving van Speedway en Voyage Street moet zijn opgepikt. Price woonde met drie kamergeenootjes op Voyage. Een daarvan was bij haar op het strand en de twee anderen verbleven in het appartement. Tussen die twee punten is ze verdwenen. Ze zei dat ze naar huis ging om naar de wc te gaan, maar ze is nooit aangekomen.’

‘Ze had haar handdoek en walkman op het strand laten liggen,’ zei Shuler. ‘En zonnebrandcrème. Ze was dus duidelijk van plan om terug te keren. Maar dat is er nooit van gekomen.’

‘Haar lichaam werd de volgende ochtend op de rotsen langs het kanaal opgemerkt,’ zei Dolan. ‘Ze was naakt en verkracht en gewurgd. Haar kleren zijn nooit teruggevonden. Het koord of touw waarmee ze is gewurgd is niet op de plaats delict aangetroffen.’

Bosch bladerde door een stuk of wat plastic fotomappen waarin verbleekte polaroidopnamen van de plaats delict zaten. Kijkend naar het slachtoffer moest hij onwillekeurig aan zijn eigen dochter denken, die nu vijftien was en nog een heel leven voor zich had. Er was een tijd geweest dat hij energie kreeg van het kijken naar dit soort foto’s. In hem brandde een vuur dat hij nodig had om meedogenloos te zijn. Maar sinds Maddie bij hem was komen wonen, kostte het hem steeds meer moeite om slachtoffers te zien. Toch voelde hij dat het vuurtje nog brandde.

‘Waarvan is het DNA afkomstig?’ vroeg hij. ‘Sperma?’

‘Nee, de moordenaar heeft een condoom gebruikt of heeft niet geëjaculeerd,’ zei Dolan. ‘Er is geen sperma aangetroffen.’

‘Het DNA komt van een kleine bloedvlek,’ vertelde Shuler. ‘Die is in haar hals gevonden, vlak onder het rechteroor. Daaromheen was ze niet gewond. Destijds werd verondersteld dat het bloed van de moordenaar was, dat hij zich tijdens de worsteling ergens aan had gesneden of mischien daarvoor al bloedde. Het ging om weinig meer dan een druppeltje. Eigenlijk was het maar een veeg. Ze is gewurgd met een koord of iets soortgelijks. Werd ze van achteren gewurgd, dan kan zijn hand daar met haar hals in aanraking zijn gekomen. Als er een snijwond op zijn hand zat...’

‘Achtergelaten materiaal,’ zei Chu.

‘Precies.’

Bosch vond de polaroid waarop de hals van het slachtoffer en de veeg bloed te zien waren. De foto was in de loop der tijd verbleekt en het bloed was dan ook nauwelijks te zien. Er was een liniaal op de hals van de jonge vrouw gelegd, zodat op de foto te zien zou zijn hoe groot de veeg was: nog geen tweeënhalve centimeter.

‘Dus dit bloed is veiliggesteld en opgeslagen,’ zei hij. De opmerking was bedoeld als een aansporing voor Shuler en Dolan.

‘Ja,’ zei Shuler. ‘Omdat het een veeg was hebben ze het monster met

een wattenstaafje genomen. Vervolgens kon de bloedgroep worden vastgesteld: O positief. Het wattenstaafje ging in een buisje, dat was nog bij Bewijsmateriaal aanwezig toen wij aan de zaak begonnen. Alleen was het bloed helemaal verpulverd.' Hij tikte met een pen op de archiefdoos.

Op dat moment begon Bosch' telefoon in zijn zak te trillen. Gewoonlijk liet hij de beller onder dit soort omstandigheden een bericht inspreken, maar zijn dochter was ziek thuis van school en helemaal alleen. Hij wilde zeker weten dat zij het niet was. Hij haalde het mobieltje uit zijn zak en wierp een snelle blik op het scherm. De beller was niet zijn dochter, het was een vroegere partner, Kizmin Rider, die inspecteur was geworden en nu gedetacheerd was bij de afdeling van de hoofdcommissaris. Hij besloot haar na de bijeenkomst terug te bellen. Ongeveer één keer per maand lunchten ze samen, en hij vermoedde dat ze vandaag vrij had, maar het kon ook zijn dat ze belde omdat ze had gehoord dat hij vier jaar langer mocht werken. Hij stopte de telefoon terug in zijn zak.

'Heb je het buisje opengemaakt?' vroeg hij.

'Natuurlijk niet,' antwoordde Shuler.

'Oké, dus je hebt het buisje met het wattenstaafje en wat er nog van het bloed over was vier maanden geleden naar het regionale laboratorium gestuurd?'

'Klopt,' zei Shuler.

Bosch bladerde door het dossier totdat hij het sectierapport vond. Hij deed net alsof hij meer geïnteresseerd was in wat hij zag dan in wat hij hoorde.

'Heb je tegelijk ook nog iets anders naar het lab gestuurd?'

'Iets wat met de zaak Price te maken had?' vroeg Dolan. 'Nee, dit was het enige biologische bewijsmateriaal dat destijds op haar lichaam is aangetroffen.'

Bosch knikte en hoopte dat ze zou blijven praten.

'Maar het leidde nergens toe,' zei ze. 'Er is nooit een verdachte opgepakt. Wie is er uit de cold hit komen rollen?'

'Daar gaan we het straks over hebben,' zei Bosch. 'Maar wat ik bedoelde was of je nog materiaal van andere zaken waarmee jullie bezig zijn naar het lab hebt gestuurd. Of was dit de enige zaak die jullie onder handen hadden?'

'Nee, dit was alles,' zei Shuler, terwijl zijn ogen zich vol achterdocht vernauwden. 'Waar denk je aan, Harry?'

Bosch stak een hand in zijn binnenzak en haalde het formulier van het lab, de hit sheet, tevoorschijn. Hij schoof Shuler het papier over tafel toe.

‘De moord wordt in verband gebracht met een veroordeelde verkrachter, en dat zou best kunnen kloppen, op één ding na.’

Shuler vouwde het vel papier open en hij en Dolan bogen zich naar elkaar toe om het te lezen, precies zoals Bosch en Chu kort daarvoor hadden gedaan.

‘Wat is er mis mee?’ zei Dolan. Het belang van de geboortedatum was blijkbaar nog niet tot haar doorgedrongen. ‘Deze kerel zou heel goed de dader kunnen zijn.’

‘Hij zou het nú heel goed kunnen zijn,’ verbeterde Bosch. ‘Maar toen was hij nog maar acht jaar oud.’

‘Je meent het,’ zei Dolan.

‘Verrek!’ voegde Shuler eraan toe.

Dolan trok het vel papier naar zich toe om de geboortedatum nog een keer te controleren. Shuler leunde achterover en nam Bosch wantrouwig op.

‘Dus jij denkt dat we er een bende van hebben gemaakt – dat we twee zaken door elkaar hebben gehaald?’

‘Nee,’ zei Bosch. ‘Duvall heeft ons gevraagd die mogelijkheid na te trekken, maar ik geloof niet dat jullie het hebben verkloot.’

‘Dan moet het op het laboratorium zijn gebeurd,’ zei Shuler. ‘Als ze in het regionaal lab fouten hebben gemaakt, zal iedere advocaat in deze county vraagtekens gaan plaatsen bij elke DNA-match die daarvandaan komt. Beseffen jullie dat wel?’

‘Ja, daar ben ik me van bewust,’ zei Bosch. ‘Daarom moeten jullie je mond houden totdat we weten wat er is gebeurd. Er zijn namelijk ook nog andere mogelijkheden.’

Dolan hield het vel papier omhoog. ‘En als er nou eens geen fouten zijn gemaakt? Als op het dode meisje nou eens echt het bloed van dat joch is aangetroffen?’

‘Een jongetje van acht plukt een negentienjarig meisje van de straat, verkracht en wurgt haar, en dumpst haar lichaam vervolgens vier straten verderop?’ vroeg Chu. ‘Dat zie ik niet voor me.’

‘Misschien was hij erbij,’ zei Dolan. ‘Misschien was dat wel het begin van zijn carrière als verkrachter. Je hebt zijn strafblad gezien. Die kerel voldoet helemaal aan het profiel – op zijn leeftijd na dan.’

Bosch knikte. ‘Misschien. Maar zoals ik al zei, er zijn nog andere mogelijkheden. Het is niet nodig om nu al in paniek te raken.’

Zijn mobieltje begon opnieuw te trillen. Hij haalde het uit zijn zak en zag dat het opnieuw Kiz Rider was. Twee telefoontjes in vijf minuten – hij beseftte dat hij maar beter op kon nemen. Dit ging vast niet over een lunchafspraak.

‘Ik loop even naar buiten.’ Hij kwam overeind en nam op terwijl hij van de vergaderruimte de gang op liep. ‘Kiz?’

‘Harry, ik probeer je al een tijdje te bereiken. Ik wil je waarschuwen.’

‘Ik zit in een vergadering. Waarvoor wil je me waarschuwen?’

‘Je kunt elk moment een bevel van de leiding krijgen.’

‘Wil je dat ik naar de tiende kom?’

In het nieuwe hoofdkantoor waren de burelen van de hoofdcommissaris op de tiende etage ingericht, compleet met eigen terras en uitzicht op het stadhuis.

‘Nee, je moet naar Sunset Strip. Ze sturen je naar een plaats delict om een nieuwe zaak over te nemen. En je zult er niet blij mee zijn.’

‘Luister, inspecteur, ik heb vanochtend net een nieuwe zaak gekregen. Ik heb helemaal geen behoefte aan een tweede.’

Door haar met haar officiële rang aan te spreken probeerde hij haar duidelijk te maken dat hij op zijn hoede was. Opdrachten die rechtstreeks van de leiding kwamen hadden altijd een hoog *jingo*-gehalte – achterkamertjespolitiek – en dan lagen er voetangels en klemmen op de loer.

‘Ik ben bang dat hij je geen enkele keus laat, Harry.’

‘Hij’ sloeg op de hoofdcommissaris.

‘Wat voor zaak is het?’

‘Er is iemand van het Chateau Marmont gesprongen.’

‘Wie was het?’

‘Harry, ik denk dat je moet wachten tot de hoofdcommissaris je belt. Ik wilde je alleen...’

‘Wie was het, Kiz? Je kent me goed genoeg om te weten dat ik een geheim kan bewaren totdat het niet langer geheim is.’

Ze zweeg even voordat ze antwoord gaf. ‘Van de betreffende persoon is niet zo gek veel herkenbaars meer over, heb ik begrepen – hij is van zeven hoog op straat geklapt. Uit een voorlopige identificatie valt op te maken dat het om ene George Thomas Irving zou gaan. Zesenveertig jaar en...’

‘Irving, je bedoelt als bij Irvin Irving? Gemeenteraadslid Irvin Irving?’

‘De gesel van de LAPD in het algemeen en van rechercheur Harry Bosch in het bijzonder. Die, ja. Het gaat om zijn zoon, en raadslid Irving heeft de hoofdcommissaris laten weten dat hij erop staat dat jij het onderzoek verricht. De hoofdcommissaris heeft gezegd dat dat oké was.’

Bosch’ mond viel open toen de betekenis van deze informatie tot hem doordrong. ‘Waarom wil Irving dat ik het doe? Toen hij nog bij de politie zat en later in de politiek heeft hij steeds geprobeerd mijn loopbaan te ruïneren.’

‘Ik weet het niet, Harry. Ik weet alleen dat hij zijn keuze op jou heeft laten vallen.’

‘Wanneer is de melding binnengekomen?’

‘Rond kwart voor zes vanmorgen. Ik heb begrepen dat niet helemaal duidelijk is wanneer het voorval heeft plaatsgevonden.’

Bosch keek op zijn horloge. De zaak was nog geen drie uur oud. Toch was dat al vrij laat om nog bij een onderzoek naar een doodsoorzaak betrokken te worden. Hij begon met een achterstand.

‘Wat valt er te onderzoeken?’ vroeg hij. ‘Je zei dat hij van het gebouw is gesprongen.’

‘In eerste instantie werd bureau Hollywood gewaarschuwd, en zij waren van plan om het incident als een zelfmoord af te handelen. Het raadslid arriveerde ter plekke en gaat er niet mee akkoord. Hij wil jou.’

‘En weet de hoofdcommissaris dat er in het verleden tussen Irving en mij dingen zijn gebeurd die...’

‘Ja, dat weet hij. En hij weet ook dat hij elke stem in de gemeenteraad nodig heeft als hij ons in de toekomst weer overuren wil uitbetalen.’

Bosch zag zijn leidinggevende, inspecteur Duvall, door de deur van de afdeling Onopgeloste Zaken naar buiten komen. Ze maakte een gebaar van *Ah, daar ben je!* en liep naar hem toe.

‘Zo te zien krijg ik het nu officieel te horen,’ zei Bosch in zijn telefoon. ‘Bedankt dat je me hebt ingeseind, Kiz. Ik begrijp er niets van, maar bedankt. Laat het me weten als je nog iets hoort.’

‘Harry, wees voorzichtig. Irving mag dan een oude man zijn, hij heeft nog steeds streken.’

‘Dat weet ik.’

Precies op het moment dat Duvall hem bereikte verbrak Bosch de

verbinding. Ze had een vel papier in haar hand en reikte het hem aan.

‘Sorry, Harry, de plannen zijn veranderd. Jij en Chu moeten naar dit adres voor een nieuwe zaak.’

‘Waar heb je het over?’

Bosch keek naar het adres. Het was het Chateau Marmont Hotel.

‘Opdracht van de leiding. Jij en Chu gaan er code drie’ – met sirene en zwaailichten – ‘naartoe en nemen de zaak over. Meer weet ik niet. Ik weet verder alleen dat je daar wordt opgewacht door de hoofdcommissaris.’

‘Wat doen we met de zaak die je ons net hebt gegeven?’

‘Zet die maar even op een laag pitje. Ik wil wel dat je ermee verdergaat, maar alleen als je tijd hebt.’ Ze wees op het velletje papier dat hij in zijn hand hield. ‘Dit heeft nu voorrang.’

‘Weet je het zeker, inspecteur?’

‘Natuurlijk weet ik het zeker. De hoofdcommissaris heeft me persoonlijk gebeld en hij zal jou ook bellen. Neem Chu mee en ga er onmiddellijk naartoe.’

3

Zoals te verwachten viel had Chu, terwijl ze via de 101 het centrum achter zich lieten, heel wat vragen. Ze vormden nu bijna twee jaar een team en Bosch was zo langzamerhand meer dan gewend aan de manier waarop Chu zijn onzekerheden manifesteerde – een onafgebroken verbale stroom vragen, opmerkingen en commentaar. Gewoonlijk sprak hij over iets terwijl hij in feite aan iets heel anders liep te denken. Soms maakte Bosch het hem niet al te moeilijk en vertelde hij hem wat hij wilde weten. Maar soms hield hij hem zo aan het lijntje dat het voor zijn jongere partner bijna ondraaglijk werd.

‘Harry, wat is er verdomme aan de hand? We hebben net een nieuwe zaak en plotseling krijgen we te horen dat we iets heel anders moeten doen?’

‘De politie van Los Angeles is een paramilitaire organisatie, Chu. Als iemand met een hogere rang jou opdraagt iets te doen, dan doe je dat, punt. Deze opdracht is rechtstreeks afkomstig van de hoofdcommissaris en wij gaan die uitvoeren. Dat is er aan de hand. Ooit gaan we ook met die cold hit verder. Maar voorlopig zitten we met een kersvers lijk opge-zadeld en dat heeft prioriteit.’

‘Politiek gekloot, dus.’

‘Ja, jingo.’

‘Wat is dat?’

‘Verstrengeling van politie en politiek. We stellen een onderzoek in naar de dood van de zoon van gemeenteraadslid Irvin Irving. Je kent Irving toch wel, hè?’

‘Ja, hij was plaatsvervangend hoofdcommissaris toen ik bij de politie kwam. Later nam hij ontslag en stelde zich kandidaat voor de gemeenteraadsverkiezingen.’

‘Hij is anders niet vrijwillig weggegaan. Zijn vertrek was afgedwon-